

Viruskillers

Leesexemplaar

Luc Descamps

Viruskillers

P E L C K M A N S

Inhoud

1	Een vreemde brochure	7
2	Bij de poort	11
3	Vreemde ontmoetingen	17
4	Kennismaking	25
5	Proef? Welke proef?	31
6	Twijfels	37
7	Ruzie	41
8	Laat je broek niet te ver zakken	45
9	Spionnen	49
10	Een slim bazeke	59
11	Ontevreden	63
12	Veel groetjes aan Blub	67
13	Hatsjie	71
14	Bondgenoten	77
15	In een ijzeren greep	81
16	Achtervolging	85
17	Onzachte landing in de wildernis	93
18	Onrust	99
19	Een bocht van 180 graden	103

20	Geknoei	109
21	Op de ouderwetse manier	119
22	In het hol van de leeuw	129
23	Botsing	133
24	Chips	137
25	Race tegen de klok	143
26	Anderhalve meter!	157
27	Helden	161

1

Een vreemde brochure

‘Vind je dit echt een goed idee?’

De papa van Kasper kijkt zijn moeder aan. Hij krijgt al tranen in zijn ogen als hij eraan denkt dat hij zijn zoon drie en een halve maand niet zal zien.

‘Het is de enige manier om er zeker van te zijn dat Kasper een heel schooljaar les zal krijgen,’ antwoordt zijn mama. ‘En het is een voorrecht dat Kasper werd uitgekozen.’

Kasper kijkt nog eens naar de brochure die op tafel ligt. Die zat vorige week in zijn mailbox, samen met een kort begeleidend mailtje.

‘Beste Kasper, proficiat! Jouw intelligentie is ons meteen opgevallen. Slimme kinderen als jij hebben we nodig! Dit is zeker iets voor jou.’

Hij had geen idee wie hem die mail had gestuurd, maar omdat hij het meteen een supercool idee vond, had hij hem uitgeprint en aan zijn ouders gegeven. Zijn papa vindt dingen die op papier staan meer

waar dan wat hij op de computer leest. Heel gek vindt Kasper dat, maar het is wel zo. Alsof zijn papa niet wil snappen dat er bomen gekapt moeten worden voor al dat papier. De titel van de folder springt in het oog:

KOM JIJ OOK NAAR DE EERSTE VIRUSVRIJE
SCHOOL TER WERELD?

Nu de scholen geregeld een paar weken sluiten omdat er weer een of ander virus is uitgebroken, weet niemand nog hoe lang een schooljaar precies zal duren. Op den duur krijg je veel te weinig les en dat is natuurlijk niet goed. Thuis via de computer les krijgen is toch anders, en trouwens, Kasper gaat heel graag naar school. Toen hij over de nieuwe school las, was hij direct razend enthousiast. Alleen de naam al: vvsvk, VirusVrije School voor VirusKillers! Ze zoeken leerlingen die later graag viroloog willen worden om gevaarlijke virussen te stoppen. Hoe cool is dat! Kasper ziet zichzelf al in het journaal geïnterviewd worden over zijn strijd tegen een gevaarlijk virus. En de krantenkoppen schreeuwen: KASPER GONZALES REDT DE MENSHEID! Wie weet krijgt hij ooit wel een standbeeld. Alleen snapt hij nog altijd niet waarom die mail nu precies naar hem gestuurd werd. Hij heeft meestal wel goede punten op school,

maar om nu te doen alsof hij superintelligent is... Maar uiteindelijk maakt dat weinig uit, vindt hij, want het idee is gewoon geweldig. De school is een internaat: contact met de buitenwereld is verboden om besmetting te voorkomen. Erg vindt Kasper dat niet; hij is niet bang om een paar maanden van huis te zijn. Maar wat vooral supercool is: alle leerkrachten zijn robots! Gegarandeerd virusvrij! Stel je voor, les krijgen van een robot! Er zijn weinig dingen op de wereld die cooler zijn dan dat.

‘En ik wil heel graag viroloog worden, papa,’ doet Kasper zijn duit in het zakje.

‘Maar je bent nog zo jong, Kasper,’ zegt papa.

‘Alle beroemde geleerden zijn er heel jong aan begonnen,’ antwoordt Kasper.

‘Ja, dat is waar,’ zegt mama. ‘Stel je voor, onze zoon die later een wereldberoemde professor wordt.’

‘Goh, ik weet het toch niet, hoor,’ zegt papa. Je kunt de twijfels zo op zijn gezicht zien.

2

Bij de poort

Het was twee tegen één, dus papa had bij voorbaat al geen kans. De voorbije nacht heeft Kasper bijna niet geslapen van opwinding. Zijn papa ook niet, maar dan van de zenuwen en omdat hij zijn zoon al miste op voorhand. Het vsvvk ligt midden in een bos en is omgeven door een hoge muur. Papa parkeert de auto buiten de muur. Ze lopen naar de grote metalen poort met een glazen wachthokje ernaast. Binnen zit een man naar een aantal monitors te kijken. Wanneer hij de bezoekers opmerkt, komt hij uit zijn stoel en loopt wat ongemakkelijk naar hen toe met een tablet in zijn hand. Als Kasper de buik ziet die over zijn broeksriem puilt, begrijpt hij waarom de man zo moeilijk loopt: die grote ton brengt hem helemaal uit evenwicht. In deze virus-tijden is overgewicht niet alleen onhandig, maar ook gevaarlijk, weet Kasper. Wie te veel weegt en besmet wordt, kan veel zieker worden en loopt meer risico om te sterven. Zijn eigen papa is onmiddellijk met

een dieet begonnen toen hij dat hoorde. Mama was daarvoor al aan het diëten omdat ze altijd bang is dat ze niet meer in haar jurkjes zal passen.

De portier maakt een onhandige buiging en vraagt hoe hij kan helpen. Sinds de eerste grote virusuitbraak geeft niemand elkaar nog een hand.

‘Dag meneer, ik ben Manuel Gonzales en dit is mijn vrouw Emmy,’ zegt papa beleefd. ‘Wij komen onze zoon Kasper aanmelden.’

De portier beweegt met zijn vinger over de tablet. Zijn lippen bewegen zonder een geluid te maken en dan zegt hij: ‘Kasper Gonzales. Ja, hier heb ik hem. Mooie naam.’

Mama fleurt helemaal op en zegt trots: ‘Die heb ik gekozen.’

Kasper draait met zijn ogen. Nogal logisch dat zijn papa nooit die naam gekozen zou hebben voor zijn zoon. Zijn *abuela* in Colombia heeft naar het schijnt drie keer moeten slikken toen ze hoorde hoe haar kleinzoon zou heten, en ze zegt nog altijd Kaspér. Maar mama vond het net heel leuk om een Vlaamse naam te koppelen aan de mooie Zuid-Amerikaanse familienaam van zijn vader. Kasper houdt wel van zijn naam: die maakt hem lekker uniek. Zijn dubbele nationaliteit, Colombiaans-Belgisch, vindt hij ook wel cool. In zijn vorige klas was hij de enige met

twee vaderlanden, hoewel België strikt genomen zijn moederland is.

‘Wees welkom,’ zegt de man. ‘U kunt hier afscheid nemen.’

‘Hier?’ vraagt papa terwijl hij rondkijkt. ‘Moeten we buiten afscheid nemen?’

‘Tja, u kunt ook in de auto gaan zitten,’ zegt de portier. ‘Voorbij de poort worden alleen kinderen toegelaten. Voor de veiligheid, ziet u. En leerkrachten, natuurlijk. Maar zoals u weet zijn dat...’

‘Robots,’ vult mama aan.

‘Precies,’ beaamt de portier. ‘Virusvrij. De enige echte mens in het gebouw is de directrice.’

‘Hoezo?’ vraagt mama. ‘En u zei net zelf dat...’

‘Mevrouw,’ zegt de portier gewichtig, ‘we kunnen de leiding van zo’n belangrijke school toch niet in handen geven van een robot? Dat zou nogal mooi zijn. Maar natuurlijk is de directrice getest, en omdat ze nooit buiten de school komt, blijft ook zij virusvrij, ziet u?’

‘Goed dan,’ zegt mama, en ze draait zich naar haar zoon. ‘Dan nemen we hier afscheid, Kasper. Gedraag je, studeer goed. Veel succes in je nieuwe school. Zorg ervoor dat we trots op je kunnen zijn.’

Ze zegt het misschien allemaal alsof het haar weinig doet, maar de warme knuffel die ze geeft, zegt veel

meer dan woorden. Zij zal haar zoon ook missen. 'Ik wou dat het al kerst was,' zegt papa, en op zijn beurt geeft hij Kasper een knuffel waar hij een paar maanden mee verder moet kunnen.

'Auw, papa! Je knijpt me bijna fijn,' protesteert Kasper, maar diep vanbinnen geniet hij van de warme omhelzing.

'We mailen, hè,' zegt mama.

'En facetimen,' voegt papa eraan toe. 'Je hebt je mobieltje toch bij?'

'Natuurlijk heb ik dat bij,' zegt Kasper en hij haalt het uit zijn zak als bewijs.

Intussen is de poort geruisloos opengeleden. Een lange oprijlaan geeft uit op een groot gebouw dat meer op een kasteel dan op een school lijkt.

'Dat ziet er niet slecht uit,' zegt mama lachend. 'Ik ben al bijna jaloers.'

'Blijf jij maar mooi bij mij,' zegt papa. 'Anders moet ik jou ook nog missen.'

'Ach papa, die drie maanden zijn zo voorbij,' zegt Kasper.

'Drie en een halve maand!' verbetert hij hem.

Van hun drieën heeft Kaspers vader zonder enige twijfel het kleinste hartje. Zelfs als hij een dode muis ziet, krijgt hij al tranen in zijn ogen. Dan denkt hij aan de kindjes van die muis die in hun nestje liggen

te wachten op hun mama. Alsof hij kan weten of dat beestje jongen heeft. Trouwens, van een muis zie je zomaar niet in een-twee-drie of het een mannetje of een vrouwtje is. Kaspers moeder noemt haar man soms een watje, maar ze ziet hem wel graag.

‘Als je nu nog even door de virusscan wilt lopen,’ zegt de conciërge tegen Kasper.

Het metalen poortje bevindt zich naast het glazen aquarium van de portier. Kasper gaat er met zijn koffer in staan en luistert naar het gezoem terwijl de portier aandachtig op zijn tablet kijkt.

‘Dat ziet er goed uit,’ mompelt hij. ‘Nu even je benen spreiden en je armen wijd openhouden.’

Er komt een fijne nevel uit ontelbare onzichtbare gaatjes in het metaal en enkele ogenblikken lang wordt Kasper aan het gezicht onttrokken.

‘Geen besmetting: je bent er helemaal klaar voor,’ zegt de portier als de mist is opgetrokken. ‘Welkom in het vsvvk. Ga maar.’

Kasper zwaait nog eens naar zijn ouders en stapt door de grote poort, een nieuw schooljaar tegemoet. Op de tranen van zijn vader let hij maar niet. Die drogen vanzelf wel weer.

